

Sygn. akt IX Ka 1822/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Arczyński

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 roku

sprawy Z. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 10 października 2013 roku sygn. akt II K 563/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że wymiar orzeczonego oskarżonemu Z. Z. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych łagodzi do 1 (jednego) roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego Z. Z. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 1822/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 10 października 2013 r., o sygn. akt II K 563/13 uznał oskarżonego Z. Z. winnym tego, że w dniu 19 sierpnia 2013 roku w miejscowości J., gmina O., woj. (...), będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem sądowym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Sandomierzu w sprawie o syng. akt II K 53/12, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny ciągnik rolniczy marki W. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości.

Sąd kwalifikując ten czyn jako występki z art. 178a § 4 k.k. na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 4 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata. Ponadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 100,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu

na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 28 sierpnia 2013 r. Od oskarżonego zasądził na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,00 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od wyroku sądu I instancji wywiódł oskarżony, zarzucając rażąco niewspółmierność kary w zakresie orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, w pozostałym zakresie nie kwestionując warunków orzeczonej kary. Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w ten sposób, aby okres trwania środka karnego złagodzić do 7 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna.

Z jej treści wynika, iż skarżący kwestionuje wyłącznie wymiar orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie podważając zasadności wyroku w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, przyjęcia zasady jego zawinienia, kwalifikacji prawnej czynu oraz pozostałych orzeczeń dotyczących wymiaru kary.

Słusznie zważył Sąd I instancji, że wymierzona kara powinna być adekwatna do stopnia zawinienia, a także stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawy. Orzekając wymiar kary Sąd uwzględnił rodzaj i charakter naruszonego dobra oraz właściwości osobiste sprawcy. Orzeczoną karę Sąd uznał za adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia, jak i celową z punktu widzenia jej prewencyjnego oddziaływania. Ponadto Sąd zastosował art. 69 § 4 k.k. warunkowo zawieszając wykonanie orzeczonej kary, uznając przewlekłą chorobę onkologiczną sprawcy, konieczność opieki nad 90-letnią matką Z. Z., a także „niewysoki stopień nietrzeźwości”, jako szczególnie uzasadniony przypadek.

Zatem, jak wynika z treści wyroku, Sąd I instancji przyjął zasadę wymiaru kary zasadniczej w jej dolnych granicach na poziomie równym minimum ustawowego zagrożenia, na takim samym poziomie ustalając okres próby.

Zgodzić należy się z tezą Sądu I instancji, że zakres oraz czas trwania wymierzonego środka karnego uzależnione są od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu. Pamiętać jednak należy, że „niewysoki stopień nietrzeźwości”, leczenie onkologiczne oraz postawa skazanego zostały uznane za okoliczności łagodzące wymiar kary i jej ukształtowanie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Zgodnie z brzmieniem art. 43 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów orzeka się w latach, od roku do 10 lat. Nie jest zatem możliwe przychylenie się do żądania zawartego w osnowie apelacji sprawcy. Mając na uwadze art. 53 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, uznać należy, że wymiar środka karnego złagodzony do 1 roku, czyli dolnej granicy ustawowego zagrożenia, odpowiada zasadom orzekania przyjętym przez Sąd I instancji.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

SSO Wojciech Arczyński